

Î N C H E I E R E

13 martie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Dumitru Manole împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Bahor-Lux” privind apărarea dreptului consumatorului, restituirea contravalorii produsului și repararea prejudiciului,

împotriva deciziei din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 04 februarie 2014 Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Bahor-Lux” (în continuare SRL „Bahor-Lux”) cu privire la încasarea sumei de 12 259,55 de lei ce constituie suma contravalorii produsului, încasarea penalității în mărime de 110 335,95 lei cât și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în urma tranzacției de vânzare-cumpărare din 09 martie 2012 a procurat de la SRL „Bahor-Lux” cabina de duș de model TS8009-1M, cu dimensiunile 1700x850x(450) 2100 mm, la prețul de 12 259,55 de lei.

A susținut că la momentul instalării cabinei de duș, a depistat un șir de neajunsuri, iar în consecință a constatat că bunul procurat nu corespundea cerințelor indicate în instrucția de însoțire, fapt care denotă nerespectarea de către vânzător al prevederilor art. 8 al Legii privind protecția consumatorilor nr. 105 din data de 13 martie 2003, în conformitate cu care vânzătorul este obligat să se asigure că produsele oferite spre comercializare sunt inofensive și corespund cerințelor prescrise sau declarate.

La 11 mai 2012, 04 octombrie 2013 și 21 noiembrie 2013 s-a adresat către SRL „Bahor-Lux”, cu reclamații solicitând restituirea valorii produsului, însă careva măsuri în acest sens nu au fost întreprinse.

A solicitat încasarea din contul SRL „Bahor-Lux” în beneficiul său a contravalorii produsului în sumă de 12 259,55 de lei, penalității în sumă de 110335,95 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 18 iunie 2014 a Judecătoriei Centru, mun.Chișinău, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Dumitru Manole împotriva SRL „Bahor-Lux” privind încasarea contravalorii produsului, penalității și a cheltuielilor de judecată.

S-a încasat de la SRL „Bahor-Lux” în beneficiul lui Dumitru Manole suma contravalorii produsului în mărime de 12 259,55 de lei, a penalității în mărime de 110 335,95 de lei, iar în total suma de 122 595,50 de lei.

S-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Dumitru Manole în partea încasării cheltuielilor de judecată ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 04 noiembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de reprezentantul SRL „Bahor-Lux”, Nogai Veaceslav.

S-a casat hotărârea din 18 iunie 2014 a Judecătoriei Centru, mun.Chișinău și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Dumitru Manole împotriva SRL „Bahor-Lux” privind încasarea contravalorii produsului, penalității și a cheltuielilor de judecată.

Prin decizia din 08 iunie 2016 a Curții Supreme de Justiție, corectată prin încheierea din 19 octombrie 2016 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de către Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan.

S-a casat integral decizia din 04 noiembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea pricinii pentru rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de apel depusă de SRL „Bahor-Lux”.

S-a casat hotărârea din 18 iunie 2014 a Judecătoriei Centru, mun.Chișinău și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată depusă de Dumitru Manole împotriva SRL „Bahor-Lux” privind încasarea contravalorii produsului, penalității și a cheltuielilor de judecată.

În susținerea soluției date instanța de apel a concluzionat că concluzia primei instanțe privind admiterea acțiunii înaintate în legătură cu neonorarea obligațiilor sale de vânzător de către SRL „Bahor Lux” este una eronată or, prima instanță nu a ținut cont de faptul că după înaintarea de către Dumitru Manole a reclamației din 11 mai 2012, întreprinderea apelantă SRL „Bahor Lux” la data de 19 mai 2012 a remediat deficiențele apărute la cabina de duș, fapt confirmat pe verso-ul reclamației respective, prin semnătura lui Dumitru Manole cu mențiunea că pretențiile înaintate au fost satisfăcute, iar defectele remediate.

A menționat că potrivit art. 148 alin. (1) Cod de procedură civilă, pentru elucidarea unor aspecte din domeniul științei, artei, tehnicii, meșteșugurilor artisanale și din alte domenii, apărute în proces, care cer cunoștințe speciale, instanța dispune efectuarea unei expertize, la cererea părții sau a unui alt participant la proces, iar în cazurile prevăzute de lege, din oficiu. Actele reviziei ori ale inspecțiilor departamentale, precum și raportul scris al specialistului, nu pot

înlocui raportul de expertiză și nici exclude necesitatea efectuării expertizei în aceeași problemă.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017 s-a numit expertiza judiciară-tehnică, efectuarea căreia s-a poruncit Centrului Național de Expertize Judiciare al Ministerului Justiției. Potrivit scrisorii nr.158 din 19 ianuarie 2018, materialele au fost remise fără executarea expertizei din motivul că nu au fost soluționate demersurile CNEJ nr. 2273 din 27 iulie 2017, nr. 376D din 24 august 2017, nr. 493D din 30 noiembrie 2017, prin care s-au solicitat prezentarea documentelor de însoțire a cabinei de duș, facturi, pașaport tehnic, certificate de garanție, instrucțiuni de instalare, reguli de utilizare. Prin urmare, reclamantul nu a fost lipsit de dreptul procedural de a solicita dispunerea efectuării unei expertize, însă la caz, din circumstanțe ce îi sunt imputabile, raportul de expertiză nu a fost întocmit or, în mod normal ultimul trebuia să dețină pașaport tehnic, certificate de garanție, instrucțiunea de instalare, reguli de utilizare ș.a., ale cabinei de duș procurate, să asigure accesul expertului la cabina de duș pentru a putea fi rezolvate întrebările adresate de apelant.

A concluzionat că prima instanță nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, concluziile primei instanțe, expuse în hotărîre, sînt în contradicție cu circumstanțele pricinii, iar ca urmare prima instanță a aplicat eronat normele de drept material.

La 26 decembrie 2018 Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan a declarat recurs împotriva deciziei din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărîrii din 18 iunie 2014 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău.

În susținerea recursului a invocat prevederile art. 432 alin. (1), (2) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu hotărîrea instanței de apel și a menționat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, contradictorie și insuficient motivată, iar aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară.

A susținut că soluția instanței de apel este neîntemeiată, contradictorie și insuficient motivată, iar aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară.

A menționat că în cadrul ședinței de judecată s-a constatat că consumatorul nu deține cartea documentelor de însoțire a cabinei de duș, certificate de garanție etc., dar nici vânzătorul nu a prezentat actele de proveniență, cartea documentelor de însoțire a cabinei de duș, facturi, pașaport tehnic, certificate de garanție, instrucțiuni de instalare, reguli de utilizare, etc., recunoscând lipsa acestora. Astfel, instanța de apel a interpretat după intima sa convingere faptul că în mod normal toate actele solicitate de expert urma să le dețină consumatorul, deși legea prevede că producătorul (la caz vânzătorul) este obligat să pună la dispoziție pe piață numai produse inofensive care trebuie să fie însoțite de certificate de conformitate, de alte documente, conform legislației. Concluzia instanței de apel precum că neefectuarea expertizei este imputabilă reclamantului consideră că este eronată și abuzivă, odată ce expertul a pus în sarcina ambelor părți să prezinte actele ce le dețin.

A susținut că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului referitor la eliberarea produsului în lipsa certificatului de garanție.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință părților la proces la 24 octombrie 2018 (f.d. 221), însă lipsește confirmarea recepționării acesteia.

Astfel, recursul declarat la 26 decembrie 2018 de către Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan, se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs

consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle vs Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74). De fapt, în concepția instanței europene articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează de a

considera recursul declarat de Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Dumitru Manole, reprezentat de avocatul Marina Frecauțan.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Ala Cobăneanu

Victor Burduh